

chom mohli předstírat, že tady jde o něco víc než pouhou obchodní dohodu,“ zabručela Essie a otráveně odkopla peřinu. „Já jsem toho názoru, že je barbarské domluvit zaslíbení dětí, které se ještě ani nenaučily číst, bez sebemenšího přihlídnutí k tomu, jaký z toho jednou budou mít pocit, až vyrostou. A kvůli čemu?“ odfrkla si. „Všechno jen proto, že otec je posedlý myšlenkou, že jeho jediný potomek se stane hraběnkou!“

„Hmm.“

„Ty zas usínáš?“

„Ano.“

„Caro!“

„Promiň. Já jen že tenhle žalozpěv jsem už v životě slyšela tolikrát, a ještě nikdy mi nedával ani ten sebemenší smysl. Je mladý, bohatý a má hraběcí titul! Máti slyšela, že je prý dokonce pohledný. Víš, většina dívek by dala klidně ruku nebo nohu za to, aby mohly být na tvém místě. Já tedy určitě.“

„Což je přesně ten důvod, proč by ses za něj měla provdat ty!“ S tím Essie vyskočila z postele, došla k oknu a roztáhla závěsy dokořán. Nebe obléklo ústřicově šedý háv protkaný narůžovělými odstíny, jež narušovala jen hrstka nadýchaných bílých obláček na horizontu. Teď bylo ještě celkem hezky, avšak zdálo se, že hrabě s sebou přiveze i špatné počasí. Jak taky jinak. „Jsem si jistá, že by ti beztak dal přednost. Jsi daleko krásnější. Všichni si to myslí.“ V okenní tabulce zahlédla odraz svých kaštanových vlasů, širokého čela a příliš velkých hnědých očí. Raději zas zatáhla záclony. „Až tě uvidí, nejspíš si bude přát, abys byla jeho snoubenkou *ty*. Já jsem jen *přijatel-*

ná,” dodala a kopla prsty do třásní na koberci. „Aspoň podle tvé máti.“

„Cože?“ vyhrkla Caro a pobouřeně se posadila. „Kdy?“

„Onehdy to říkala tvému otci. Zaslechla jsem, jak si povídal v knihovně. Prosím tě, ušetři mě toho pohledu! Neměla jsem jinou možnost než se schovat pod stůl. Nechtěla jsem dostat další přednášku ohledně čtení. Už mi pohrozila, že knihovnu začne zamykat, jestli mě tam ještě někdy najde.“

„Božíčku,“ zadívala se Caro chápavěji. „To je mi líto.“

„Ty za to nemůžeš,“ řekla Essie, doběhla zpět, skočila na kraj postele sestřenky a chytila ji za obě ruce. „Jen mi přísahaj, že ty se ve svou máti nikdy neproměníš, protože si nemyslím, že bych dokázala vystát *dvě* ženské, které by kritizovaly každický můj pohyb.“

„Nestanu, slibuju, a *já* navíc myslím, že jsi moc hezká.“

„Ne tak jako ty.“ Essie přejela prsty po dlouhém copu, který sestřence spadl přes rameno. Měla zlaté vlasy s jantarovými odstíny, jako slunce samo. „Z tebe by byla daleko lepší hraběnka, než kdy bude ze mě. Jsi krásná, elegantní a kultivovaná. Mluvíš francouzsky, hraješ na harfu, maluješ na plátno a nikdy nevypadáš ani maličko znuděně, když vyšíváme.“

„O to ale přece nejde. To *ty* jsi dědička a ty jsi mi zaslíbená,“ pokrčila Caro rameny. „Vím, že přesně to nechceš slyšet, ale možná by ses měla pokusit s tím smířit.“

„To by Anna Boleynová nikdy neudělala.“

„To ne, s Annou Boleynovou už na mě nechod!“ zaúpěla Caro, zase sebou praštila na postel, popadla polštář a zacpala